

лице, тя не можеше да смогне за да ги бърши съ края на чървенж-тъ си кърпж (чемберъ), коя-то ся растилаше на главж ѝ, нахлупена до очи-тъ, тжй задълбочена въ голѣмы тжгы, стоеше непомръдната. Сичкы-тъ въ кжщи мълчахж и ся тайно споглѣдвахж; най сѣтиѣ время стана за спаніе. Огънь гаснѣше; сурова главня раздимена, коя часто пржщеше и пукаше, поставяше погрозно това селско жилище. Стоянчо излѣзе и отиде да нощува при овцы-тъ, Старець-тъ дядо Иванъ като неможяше нито себе си да утѣши, нито домашны-тъ си, излѣзе на вжнъ да ся порастжпчи и да ся послуша да нѣма глжчкж, или друго нѣщо около село-то. Хрумна му на ума да обыде Стоенчя и да види на кое мѣсто си е лѣгналъ. Стоенчо туку что е заспалъ насрѣдъ двора подъ дръво, кога-то новыи мѣсяцъ, въ първо-то си появяване бързаше пакъ да ся затули, пронизваше зары-тъ си прѣзъ шюмтящы-тъ листа на дърво-то, и озаряваше наросены-тъ отъ потъ стърны. Стоенчовы. Баща му исправенъ надъ главж му стоя дълго время и не можеше да ся наглѣда на прѣдрагыи свой сынъ, кой-то обезгрыженъ нещѣше ни да знае скърбъ, нъ почиваше въ сладкж сѣнь.—Черньо, вѣрно-то негово куче, неговый добъръ другаръ, споккойно лѣжеше обтегнать до неговы-тъ крака.
